

og havde brug for denne instruktion for at øge sin forståelse af åbenbarelsens ånd. Billedligt set havde Oliver vandret i lyset, mens solen var ved at stå op en skyet morgen.

I mange af de uvisheder og udfordringer vi møder i vores tilværelse, fordrer Gud, at vi gør vores bedste, at vi handler og ikke blot er genstand for handling (se 2 Ne 2:26), og at vi stoler på ham. Vi ser måske ikke engle, hører himmelske røster eller modtager overvældende, åndelige indtryk. Vi kan hyppigt trænge os frem, mens vi håber på og beder om – men uden at være absolut sikre på – at vi handler i overensstemmelse med Guds vilje.

Men når vi ærer vore pagter og holder befalingerne, når vi stræber endnu mere vedvarende efter at gøre godt og blive bedre, kan vi vandre i tillid til, at Gud leder vore skridt. Og vi kan tale med forvisning om, at Gud inspirerer vore udtalelser. Det er delvis det, der menes med det skriftsted, der siger:

»Da skal din selvtilid vokse sig stærk i Guds nærhed« (L&P 121:45).

Når I på passende vis stræber efter og anvender åbenbarelsens ånd, lover jeg, at I vil »vandre i Herrens lys« (Es 2:5; 2 Ne 12:5). Sommetider virker åbenbarelsens ånd øjeblikkeligt og intenst, til andre tider diskret og gradvist, og ofte så umærkeligt, at I ikke engang er bevidste om det. Men uanset måden, hvorpå vi får den velsignelse, belyser og forstørker det lys, den giver, jeres sjæl, oplyser jeres forstand (se Alma 5:7; Alma 32:28), og vejleder og beskytter jer og jeres familie.

Jeg tilkendegiver som apostel mit vidnesbyrd om, at Faderen og Sønnen lever. Åbenbarelsens ånd er virkelig – og kan virke og virker i vores personlige tilværelse og i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Jeg vidner om disse sandheder i Herren Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

Præsident Thomas S. Monson

Det hellige tempel – Et fyrtårn for verden

De allervigtigste og kronende velsignelser ved medlemskab af Kirken er de velsignelser, som vi modtager i Guds templer.

Mine elskede brødre og søstre, jeg sender min kærlighed og hilsener til hver enkelt og beder til, at vor himmelske Fader vil vejlede mine tanker og inspirere mine ord, når jeg taler til jer i dag.

Lad mig begynde med en bemærkning eller to om de gode taler, vi har hørt denne formiddag fra søster Allred og biskop Burton og andre om Kirkens velfærdsprogram. Som sagt er det i år 75 år, siden dette inspirerede program begyndte. Et program, der har velsignet så mange. Det var mit privilegium personligt at kende nogle af dem, der var pionerer i dette store værk – mænd med barmhjertighed og forudseenhed.

Som både biskop Burton og søster Allred og andre nævnte, så har menighedens biskop fået ansvaret for at sørge for de nødlidende, der bor i hans menighed. Dette var mit privilegium, da jeg som meget ung biskop præsiderede i Salt Lake City over en menighed med 1.080 medlemmer, heriblandt 84 enker. Der var mange, som havde brug for hjælp. Hvor var jeg taknemlig for Kirkens velfærdsprogram og for hjælpen fra Hjælpeforeningen og præstedømmekvorummerne.

Jeg erklærer, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges velfærdsprogram er inspireret af den almægtige Gud.

Nuvel, mine brødre og søstre, denne konference markerer, at det er tre år siden, at jeg blev opretholdt som Kirkens præsident. Det har selvfølgelig været nogle travle år, fyldt med mange udfordringer, men også med utallige velsignelser. Min mulighed for at indvie og genindvie templer har været blandt de glædeligste og helligste af disse velsignelser, og det er om templet, at jeg ønsker at tale til jer i dag.

Under oktoberkonferencen i 1902 gav Kirkens præsident Joseph F. Smith i sin åbningstale udtryk for håbet om, at vi en dag vil bygge »templer i de forskellige dele af [verden], hvor der er brug for dem for folkets bekvemmelighed.«¹

I de første 150 år efter Kirkens etablering – fra 1830 til 1980 – blev der opført 21 templer, inklusive templerne i Kirtland i Ohio og Nauvoo i Illinois. Sammenlign det med de 30 år efter 1980, hvor 115 templer er blevet opført og indviet. Med bekendtgørelsen i går af tre nye templer er der yderligere 26 templer under opførelse

eller i planlægningsfasen. Antallet vil fortsat vokse.

Det mål, præsident Joseph F. Smith håbede på i 1902, er blevet virkelighed. Vores ønske er at gøre templet så let tilgængeligt som muligt for vore medlemmer.

Et af de templer, der for tiden er under opførelse, ligger i Manaus i Brasilien. For mange år siden læste jeg om en gruppe på over 100 medlemmer, som rejste fra Manaus midt i hjertet af regnskoven Amazonas for at rejse til det, der dengang var det nærmeste tempel i São Paulo i Brasilien – 4.000 km fra Manaus. Disse trofaste hellige rejste med båd i fire dage og nætter på Amazonfloden og dens bifloder. Efter denne rejse på vand gik de ind i busser til en tre dages rejse – over hullede veje, med meget lidt at spise og intet komfortabelt sted at sove. Efter syv dage og syv nætter ankom de til templet i São Paulo, hvor der blev udført ordinancer, der er evige af natur. Hjemrejsen var selvfølgelig lige så vanskelig. Men de havde modtaget templets ordinancer og velsignelser, og selv om deres pung var tom, så var de selv fyldt med templets ånd og taknemlighed for de velsignelser, de havde modtaget.² Nu, mange år efter, fryder vore medlemmer i Manaus sig, mens de ser deres eget tempel tage form på bredden af Rio Negro-floden. Templer bringer glæde til vore trofaste medlemmer overalt, hvor de bliver bygget.

Beretninger om ofre, som ydes for at modtage de velsignelser, der kun findes i Guds templer, rører altid mit hjerte og giver mig en fornyet taknemlighed for templer.

Lad mig fortælle jer om Tihi og Taraina Mou Tham og deres ti børn. Hele familien på nær en datter tilsluttede sig Kirken i begyndelsen af 1960'erne, da missionærerne kom

til deres ø, der ligger 150 km syd for Tahiti. Snart begyndte de at ønske velsignelserne i templet ved at blive beseglet som en evig familie.

Dengang lå det nærmeste tempel for familien Mou Tham i Hamilton i New Zealand, 4.000 km mod sydvest og kun tilgængelig ved en kostbar flyrejse. Den store familie Mou Tham, som møjsommeligt lige klarede sig med en lille plantage, havde ingen penge til flybilletter, og der var ingen mulighed for arbejde på deres ø i Stillehavet. Så bror Mou Tham og hans søn Gérard traf den vanskelige

beslutning om at rejse 5.000 km mod vest for at arbejde i Ny Kaledonien, hvor en anden søn allerede arbejdede.

De tre mænd i familien Mou Tham arbejdede i fire år. Kun bror Mou Tham kom hjem en gang i den tid til en datters bryllup.

Efter fire år havde bror Mou Tham og hans sønner sparet nok penge sammen til at bringe familien til templet i New Zealand. Alle, der var medlem, tog af sted undtagen en datter, som ventede et barn. De blev beseglet for tid og evighed, en ubeskrivelig og glædelig oplevelse.

Bror Mou Tham vendte fra templet direkte tilbage til Ny Kaledonien, hvor han arbejdede i yderligere to år for at betale rejsen for den ene datter, som ikke havde været i templet med dem – en gift datter og hendes barn og ægtefælle.

Bror og søster Mou Tham ønskede i deres senere år at tjene i templet. Nu var templet i Papeete i Tahiti blevet opført og indviet, og de har tjent på fire missioner der.³

Mine brødre og søstre, templer er mere end sten og mørtel. De er fyldt med tro og faste. De er bygget af prøvelser og vidnesbyrd. De er helliggjort med ofre og tjeneste.

Det første tempel, der blev bygget i denne uddeling, var templet i Kirtland i Ohio. De hellige på den tid var ludfattige, og alligevel havde Herren befale, at et tempel skulle bygges, så de byggede et. Ældste Heber C. Kimball skrev om oplevelsen: »Kun Herren kender de forhold med fattigdom, trængsler og lidelser, som vi gennemgik for at udføre det.«⁴ Og derefter blev de hellige, efter alt omhyggeligt var færdiggjort, tvunget til at forlade Ohio og deres elskede tempel. Med tiden fandt de et tilflugtssted – selv om det kun var midlertidigt – på bredden af Mississippifloden i staten

Illinois. De kaldte deres bosættelse for Nauvoo, og de var villige til atter at give alt, hvad de havde, og med deres tro intakt opførte de endnu et tempel til deres Gud. Men forfølgelser rasede, og da templet i Nauvoo knap nok var færdigt, blev de atter fordrevet fra deres hjem og søgte tilflugt i en ørken.

Kampen og ofrene begyndte igen, da de i 40 år arbejdede på at opføre templet i Salt Lake City, som står majestætisk på grunden lige syd for os, der i dag er forsamlet her i Konferencetret.

Der har altid været visse ofre forbundet med tempelbyggeri og tempelbesøg. Utallige hellige har arbejdet og kæmpet for selv at opnå og for at deres familie kan opnå de velsignelser, der findes i Guds templer.

Hvorfor er så mange villige til at give så meget for at modtage templets velsignelser? De, som forstår de evige velsignelser, der kommer igennem templet, ved, at intet offer er for stort, ingen pris for høj, ingen indsats for besværlig for at modtage disse velsignelser. Der er aldrig for langt at rejse, for mange forhindringer at overvinde eller for meget ubehag at udholde. De forstår, at de frelsende ordinancer i templet, der tillader os en

dag at vende tilbage til vor himmelske Fader i et evigt familieforhold og blive begavet med velsignelser og kraft fra det høje, er hvert eneste offer og hver eneste indsats værd.

I dag behøver de fleste af os ikke at opleve stort besvær for at besøge templet. Femogfirs procent af Kirkens medlemmer bor nu mindre end 300 km fra et tempel, og for mange af os er afstanden langt mindre.

Hvis I har været i templet for jer selv, og hvis I lever relativt tæt på et tempel, så kan jeres offer være at afse tid i jeres travle hverdag til at besøge templet regelmæssigt. Der er så meget at gøre i vore templer for dem, der venter på den anden side af sløret. Når vi udfører ordinancer for dem, så vil vi vide, at vi har udført noget, som de ikke kan gøre for sig selv. Præsident Joseph F. Smith udtalte i en bevægende erklæring: »Ved vore anstrengelser for deres bedste vil deres trældomslænker falde, og det mørke, der omgiver dem, vil forsvinde, så lyset kan skinne på dem, og de vil i åndeverdenen høre om det arbejde,

der bliver gjort for dem af deres slægtninge her, og de vil fryde sig med jer i udførelsen af disse pligter.«⁵ Mine brødre og søstre, det er os, der skal udføre det arbejde.

I min egen familie har nogle af vores helligste og mest skattede oplevelser været, når vi har været sammen i templet for at udføre beseglingsordinancer for vore afdøde forfædre.

Hvis I endnu ikke har været i templet, eller hvis I *har* været, men for tiden ikke opfylder kravene til en anbefaling, så er der ikke noget vigtigere mål for jer end at arbejde hen imod at være værdig til at besøge templet. Jeres offer kan være at bringe jeres liv i harmoni med det, der kræves for at modtage en anbefaling, måske ved at forsage nogle indgroede vaner, som forhindrer jer. Det kan være at have tro og disciplin til at betale jeres tiende. Uanset, hvad det er, så bliv kvalificeret til at træde ind i Guds tempel. Erhverv en tempelanbefaling og betragt den som en dyrebar ejendel, for det er den.

Indtil I er trådt ind i Herrens hus og har modtaget alle de velsignelser, som venter jer der, har I ikke opnået alt, hvad Kirken har at tilbyde. De allervigtigste og kronende velsignelser ved medlemskab af Kirken er de velsignelser, som vi modtager i Guds templer.

Nu til mine unge venner, som er i jeres teenageår, hav altid templet for øje. Gør intet, der vil hindre jer i at træde gennem dets døre og modtage de hellige og evige velsignelser der. Jeg roser jer, som allerede besøger templet regelmæssigt for at udføre dåb for afdøde, og står meget tidligt op om morgenen, så I kan deltage i sådanne dåb, før skolen begynder. Jeg kan ikke tænke på nogen bedre måde at begynde en dag på.

Til jer forældre med små børn, lad mig fortælle jer et vist råd fra præsident Spencer W. Kimball. Han sagde: »Det ville være godt, hvis ... forældre i hvert eneste soveværelse i deres hus havde et billede af templet, så deres børn, fra de er helt små, kan se på billedet hver dag, indtil det bliver en del af deres liv. Når de når den alder, hvor de skal træffe den meget vigtige beslutning om at tage til templet, så er den allerede truffet.«⁶

Vore børn synger i Primary:

*Jeg elsker Herrens tempel,
der skal jeg hen en dag,
Jeg hører der min Fader,
og jeg vil lyde ham.⁷*

Jeg bønfalder jer om at undervise jeres børn i templets betydning.

Verden kan være et udfordrende og vanskeligt sted at leve. Vi er ofte omgivet af det, som vil trække os ned. Når I og jeg besøger Guds hellige hus, når vi erindrer de pagter, som vi indgår derinde, bliver vi bedre i stand til at udholde enhver prøvelse og overvinde enhver fristelse. I dette hellige tilflugtssted finder vi fred; vi bliver fornyet og styrket.

Mine brødre og søstre, lad mig lige nævne et tempel mere, før jeg slutter.

I en ikke alt for fjern fremtid, når nye templer begynder at tage form rundt om i verden, vil der hæve sig ét i en by, der blev grundlagt for over 2.500 år siden. Jeg taler om templet, der nu bliver opført i Rom.

Hvert eneste tempel er Guds hus, der har de samme funktioner og identiske velsignelser og ordinancer. Templet i Rom er helt unikt, fordi det bliver bygget på et af de mest historiske steder i verden, en by, hvor de fordums apostle Peter og Paulus forkyndte Kristi evangelium, og hvor de begge led martyrdøden.

I oktober sidste år, da vi samledes i en landlig idyl i det nordøstlige hjørne af Rom, fik jeg mulighed for at bede en indivielsesbøn, da vi tog det første spadestik. Jeg følte mig tilskyndet til at bede den italienske senator Lucio Malan og Roms viceborgmester Giuseppe Ciardi om at være blandt de første, der vendte en skovfuld jord. De havde begge taget del i beslutningen om at tillade os at bygge et tempel i deres by.

Det var en overskyet, men varm dag, og selv om det truede med regn, så faldt der højst en dråbe eller to. Da det storslåede kor på italiensk sang de smukke strofer fra »Guds Ånd som en ild«, følte det, som om himlen og

Ældste Richard G. Scott
De Tolv Apostles Kvorum

jorden var sammenføjet i en storslået lovprisnings- og taknemlighedssalme til den almægtige Gud. Tårer kunne ikke holdes tilbage.

På en snarlig dag kan de trofaste i denne »evige stad« modtage ordinancer, der er evige af natur, i et helligt Guds hus.

Jeg udtrykker min evige taknemlighed til min himmelske Fader for templet, der nu bliver bygget i Rom, og for alle vore templer, uanset hvor de er. De står hver især som et fyrtårn for verden, et udtryk for vores vidnesbyrd om, at Gud vor evige Fader lever, at han ønsker at velsigne os og virkelig at velsigne sine sønner og døtre i alle generationer. Hvert af vore templer er et udtryk for vores vidnesbyrd om, at livet på den anden side af graven er lige så virkeligt og sikkert som vores liv her på jorden. Det vidner jeg om.

Mine elskede brødre og søstre, lad os yde ethvert offer, der er nødvendigt for at besøge templet og for at have templets ånd i vores hjerte og i vores hjem. Lad os følge i vor Herre og Frelsers fodspor, han, som bragte det ultimative offer for os, så vi kan opnå evigt liv og ophøjelse i vor himmelske Faders rige. Dette er min oprigtige bøn, som jeg beder om i vor Frelsers og Herren Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Joseph F. Smith, i Conference Report, okt. 1902, s. 3.
2. Se Vilson Felipe Santiago og Linda Ritchie Archibald, »From Amazon Basin to Temple«, *Church News*, 13. mar. 1993, s. 6.
3. Se C. Jay Larson, »Temple Moments: Impossible Desire«, *Church News*, 16. mar. 1996, s. 16.
4. Heber C. Kimball, i Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball*, 1945, s. 67.
5. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph F. Smith*, 1998, s. 246-247.
6. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, 1982, s. 301.
7. Janice Kapp Perry, »Jeg elsker Herrens tempel«, *Børnenes sangbog*, s. 99.

Velsignelserne ved evigt ægteskab

Tempelbesegling giver større mening efterhånden, som livet skrider frem. Det vil hjælpe jer til at komme tættere på hinanden og finde større glæde og tilfredshed i jordelivet.

Det smukke budskab som dette storslåede kor beskriver, tror jeg, er livsmønstret for mange af os: »Jeg prøver at bli' som Jesus.«

Den 16. juli 1953 knælede min elskede Jeanene og jeg ned som et ungt par ved et alter i templet i Manti i Utah. Præsident Lewis R. Anderson beseglede os og erklærede os for ægtemand og hustru, viet for tid og al evighed. Jeg kan ikke i ord beskrive den fred og sindsro, der kom fra den forvisning om, at når jeg fortsat lever værdigt, vil jeg være i stand til at være sammen med min elskede Jeanene og vore børn for evigt på grund af den hellige ordinance, der blev udført med den rette præstedømmemyndighed i Herrens hus.

Vore syv børn er bundet til os ved templets hellige ordinancer. Min dyrebare hustru, Jeanene, og to af vore børn befinder sig på den anden side af sløret. De er en kraftig motivation for alle tilbageblevne medlemmer af vores familie til at leve således, at vi sammen vil modtage alle de evige velsignelser, vi bliver lovet i templet.

To af de vigtige søljer, der støtter vor himmelske Faders plan for lykke, er ægteskabet og familien. Deres ophøjede vigtighed er understreget af Satans utrættelige forsøg på at splitte familien og underminere vigtigheden af tempelordinancerne, som binder familien sammen i al evighed. Tempelbesegling giver større mening efterhånden, som livet skrider frem. Det vil hjælpe jer til at komme tættere på hinanden og finde større glæde og tilfredshed i jordelivet.

Jeg lærte engang en vigtig lektie af min hustru. Jeg rejste meget i min profession. Jeg havde været væk i næsten to uger og kom hjem en lørdag formiddag. Jeg havde fire timer, før jeg skulle til et andet møde. Jeg lagde mærke til, at vores lille vaskemaskine var gået i stykker, og min hustru vaskede tøj i hånden. Jeg begyndte at lave maskinen.

Jeanene kom så og sagde: »Rich, hvad er det, du gør?«

Jeg sagde: »Jeg reparerer vaskemaskinen, så du ikke behøver at vaske i hånden.«